

какъ-си като наше-то *ш*, нѣ тънко, за това и иѣино-то произношение трѣбва да се учи отъ живъ гласъ.

9) *I, i* произноси се като *и*.

10) *K, k* произноси се като наше-то *к*. А кога е верѣдъ рѣчь слѣдъ *γ*, произноси се като *г*; напр. *ἄγκυρα* (произ. ангира), такожде и слѣдъ члѣнъ и прѣдлогъ се произноси като *г*; напр. *τὸν κόσμον, ἐν κόσμῳ* (произ. тонгозмонъ, енгозмонъ).

11) *A, λ* произноси се като наше-то *л*.

12) *M, μ* произноси се като наше-то *м*.

13) *N, ν* произноси се като наше-то *н*. А кога е прѣди *π*, въ члѣнъ или прѣдлогъ произноси се като *м*; напр. *τὸν πατέρα, ἐν πέτρᾳ* (произ. томбатера, ембетра). Въ отдѣльны рѣчи и *ν*-то и *π*-то се произносятся чисто; напр. *σῶσον ἡμᾶς* и пр.

14) *Ξ, ξ* произноси се като *кс*; напр. *ξένος, ξίφος* (произ. ксенось, ксифось).

15) *O, ο* произноси се като наше-то *о*.

16) *Π, π* произноси се като *п*. А слѣдъ *ν* въ члѣнъ или прѣдлогъ, такожде и въ сложны рѣчи произноси се като *б*; напр. *τὸν πατέρα, ἐν πᾶσι, σὺν πατρί, ἐμπίπτω* (произ. томбатера, емдаси, симбатри, ембишто). Въ другъ случай произноси се какъ-во-то и въ *ν*-то.